

14 Ιουνίου, 1996

[ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΜΥΤΗΛΙΝΑΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση,

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 869/92 & 873/92)

Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Πρόσθεση μονάδων από την Ε.Ε.Υ. — Αιτιολογία — Άρθρο 35B (10) (β) της εκπαιδευτικής νομοθεσίας — Ερμηνεία από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου — Δεσμευτική εφαρμογή της στην κριθείσα περίπτωση.

5

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Έλλειψη αιτιολογίας — Ανάγκη προβολής του λόγου αυτού με τα δικόγραφα — Δεν εξετάζεται αυτεπάγγελτα — Το ζήτημα κατά πόσο γενική προβολή του αναιτιολογήτου καλύπτει και την μη αιτιολόγηση της πρόσθεσης μονάδων από την Ε.Ε.Υ στην περίπτωση προαγωγής εκπαιδευτικών.

10

Οι αιτητές στις συνεκδικασθείσες προσφυγές επεδίωξαν την ακύρωση της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών σε Βοηθούς Διευθυντές Δημοτικής Εκπαίδευσης.

15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

Το Άρθρο 35B (10) (β) έχει ερμηνευθεί από δύο αποφάσεις της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου (βλ. *Πιπερίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας* και *Κυριακίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας*). Στην *Πιπερίδης* (πιο πάνω) το λεκτικό του πρακτικού της Επιτροπής με το οποίο είχαν αυξηθεί οι μονάδες των υποψηφίων ήταν πανομοιότυπο με το σχετικό

20

πρακτικό της Επιτροπής στην παρούσα υπόθεση.

5 Ο ευπαίδευτος συνήγορος της Επιτροπής ήταν ενήμερος της πιο πάνω προσέγγισης της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Δεν αμφισβήτησε με οποιοδήποτε τρόπο την ορθότητά της ή την εφαρμογή της στην παρούσα υπόθεση. Υποστήριξε, ωστόσο, ότι οι αιτητές δεν μπορούν να επικαλεστούν τον πιο πάνω λόγο ακυρώσεως επειδή “αυτός δεν αναφέρεται ειδικά στο δικόγραφο, στην αίτηση ακυρώσεως”.

10 Πράγματι σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου “μόνο λόγοι δημόσιας τάξης που άπτονται του θεμελίου της δικαιοδοσίας μπορεί να εγερθούν αυτεπάγγελτα από το δικαστήριο και να αποτελέσουν λόγους ακύρωσης”.

15 Την “έλλειψη της απαιτούμενης αιτιολογίας το δικαστήριο δεν εξετάζει αυτεπαγγέλτως αλλά μόνο ύστερα από επίκληση του αιτούντος”.

20 Στην κρινόμενη υπόθεση δεν αντιμετωπίζεται περίπτωση παντελούς απουσίας οποιασδήποτε αναφοράς στην έλλειψη αιτιολογίας. Αν ήταν τέτοια η περίπτωση τότε σύμφωνα με την πιο πάνω νομολογία δε θα ήταν δυνατό να προβληθεί επιχειρηματολογία για έλλειψη αιτιολογίας. Ωστόσο, και οι δύο αιτητές με το σχετικό δικόγραφο τους έχουν επικαλεσθεί την έλλειψη αιτιολογίας σαν ένα από τους λόγους ακυρώσεως.

30 Στη συνέχεια θα εξετασθεί κατά πόσο ο λόγος ακυρώσεως για έλλειψη αιτιολογίας, όπως έχει προβληθεί εδώ καλύπτει και την απουσία αιτιολογίας της απόφασης για αύξηση των μονάδων. Παρόμοια ένσταση είχε αντιμετωπισθεί από τον Δικαστή Κωνσταντινίδη στην **Σπύρου ν. Δημοκρατίας**.

35 Η προσέγγιση στην απόφαση αυτή βρίσκει σύμφωνο το δικαστήριο και την υιοθετεί. Κρίνεται πως ο λόγος ακυρώσεως που σχετίζεται με την έλλειψη αιτιολογίας εύλογα παραπέμπει και στην έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης για αύξηση των μονάδων. Ακολουθεί πως η σχετική ένσταση του ευπαίδευτου συνήγορου των καθ’ ων η αίτηση δεν μπορεί να πετύχει.

40 Η ουσία της υπόθεσης έχει επιλυθεί στις υποθέσεις **Πιπερίδης και Κυριακίδης** (πιο πάνω). Το Δικαστήριο συμφωνεί με τον λόγο (ratio) των αποφάσεων εκείνων και τον υιοθετεί. Ακολουθεί πως η επίδικη απόφαση πάσχει λόγω έλλειψης αιτιολογίας του μέρους της που σχε-

τίζεται με την παροχή πρόσθετων μονάδων και πρέπει να ακυρωθεί.

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν χωρίς έξοδα.

5

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Πιπερίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1995) 3 Α.Α.Δ. 134,

Κυριακίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1995) 3 Α.Α.Δ. 298,

10

Δημοκρατία ν. Κουκκουρή κ.ά. (1993) 3 Α.Α.Δ. 598,

Σπύρου ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 2549.

15

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των Καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 9.9.1992 με την οποία προάχθηκαν στη θέση Βοηθού Διευθυντή Δημοτικής Εκπαίδευσης τα ενδιαφερόμενα μέρη αντί των Αιτητών.

20

Α. Σ. Αγγελίδης, για την Αιτήτρια στην Υπόθεση αρ. 869/92.

Κ. Ευσταθίου, για τον Αιτητή στην Υπόθεση αρ. 873/92.

25

Γ. Στυλιανίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Α. Παπαχαράλαμπος, για το Ενδιαφερόμενο μέρος αρ. 1 στην Υπόθεση αρ. 873/92.

30

Cur. adv. vult.

ΚΑΛΛΗΣ, Δ.: Οι πιο πάνω προσφυγές έχουν συνεκδικαστεί μετά από διάταγμα του δικαστηρίου, ημερ. 8.11.94, επειδή προσβάλλουν την ίδια διοικητική πράξη και έχουν "κοινά νομικά και πραγματικά ζητήματα".

35

Στρέφονται κατά της απόφασης των καθ' ων η αίτηση ("η Επιτροπή"), ημερ. 9.9.1992, με την οποία τα ενδιαφερόμενα μέρη έχουν προαχθεί στη θέση Βοηθού Διευθυντή Δημοτικής Εκπαίδευσης. Η προσφυγή της αιτήτριας Μυτηλιναίου σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη 11 (Νίκο Χριστοδούλου) και 9 (Χαράλαμπε

40

Τξιωνή) έχει αποσυρθεί και απορριφθεί. Η προσφυγή του αιτητή Γιαννακού σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη 15 (Νίκο Χριστοδούλου) και 9 (Παναγιώτα Βλάμη) έχει επίσης αποσυρθεί και απορριφθεί.

5

Ένας από τους λόγους ακυρώσεως ήταν ότι η Επιτροπή παρέλειψε να αιτιολογήσει την απόφαση της για παροχή πρόσθετων μονάδων δυνάμει του άρθρου 35B (10) (β) του περί Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμου 1969 (10/69), όπως έχει τροποποιηθεί (“ο Νόμος”). Παρίσταται επομένως ανάγκη να παρατεθούν τα στοιχεία 10 που σχετίζονται με τον πιο πάνω λόγο ακυρώσεως.

Μετά την εξέταση της έκθεσης της Συμβουλευτικής Επιτροπής η Επιτροπή κατάρτισε τον τελικό κατάλογο των υποψηφίων. Στη 15 συνέχεια αποφάσισε (βλ. πρακτικά της Επιτροπής ημερ. 25.8.92), σύμφωνα με το άρθρο 35B (9) του Νόμου, να καλέσει τους υποψηφίους που περιλήφθηκαν στον τελικό κατάλογο σε προσωπική συνέντευξη στις 2/9, 3/9, 4/9, 7/9 και 8/9/1992.

Μετά την ολοκλήρωση των συνεντεύξεων ακολούθησε η κρίση 20 του Γενικού Επιθεωρητή Δημοτικής Εκπαίδευσης για την απόδοση των υποψηφίων σ’ αυτές σύμφωνα με το άρθρο 35B (9) του Νόμου. Στο σχετικό πρακτικό υπάρχει δίπλα από το όνομα του καθενός από τους υποψηφίους ένας από τους πιο κάτω χαρακτηρισμούς: 25 “καλός”, “καλός +”, “πολύ καλός”, “πολύ καλός +”, “εξαιρετος”, “εξαιρετος -”, “μέτριος”.

Μετά την αποχώρηση του Γενικού Επιθεωρητή η Επιτροπή 30 προέβει στην “αξιολόγηση της απόδοσης των υποψηφίων κατά τις συνεντεύξεις με βάση τα κριτήρια που καθόρισε στη συνεδρίασή της ημερ. 25.8.92 ως ακολούθως”. Και πάλιν στο σχετικό πρακτικό υπάρχει δίπλα από το όνομα του καθενός από τους υποψηφίους ένας από τους πιο πάνω χαρακτηρισμούς.

Μετά την πιο πάνω αξιολόγηση ακολούθησε το πιο κάτω πρακτικό (βλ. πρακτικό ημερ. 9.9.92): “Στη συνέχεια η Επιτροπή αφού 35 μελέτησε τους προσωπικούς φακέλους και τους φακέλους υπηρεσιακών εκθέσεων των υποψηφίων και αφού έλαβε υπόψη το περιεχόμενο των φακέλων αυτών, καθώς και την εντύπωση που αποκόμισε κατά τις προσωπικές συνεντεύξεις, όπως φαίνεται πιο πάνω, αποφασίζει, σύμφωνα με το άρθρο 35B (10) (β) των περί Δημοσίας Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας Νόμων 1969 έως (αρ.2) του 40 1992, να αυξήσει τις μονάδες των υποψηφίων ως αποτέλεσμα της εκτίμησης των στοιχείων αυτών, ως εξής”. Δίπλα από το όνομα

του κάθε υποψηφίου ακολούθησε ο αριθμός μονάδων που είχε ο κάθε ένας από αυτούς πριν από την πιο πάνω αύξηση και ο αριθμός μονάδων που προστέθηκαν σαν αποτέλεσμα της αύξησης.

Και οι δυο αιτητές μέχρι και τον πιο πάνω τελικό κατάλογο που ετοίμασε η Επιτροπή είχαν περισσότερες μονάδες από όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη. Σαν αποτέλεσμα της αύξησης των μονάδων που δόθηκε με την πιο πάνω απόφαση της Επιτροπής ημερ. 9.9.92 η πιο πάνω εικόνα είχε ανατραπεί εις βάρος των αιτητών.

Νομικό υπόβαρθο του πιο πάνω λόγου ακυρώσεως είναι το άρθρο 35B (10) (β) του Νόμου το οποίο προβλέπει:

“35B (10) - Μετά το τέλος των προσωπικών συνεντεύξεων η Επιτροπή προβαίνει στην επιλογή των καλύτερων υποψηφίων από τους υποψηφίους οι οποίοι περιέχονται στους τελικούς καταλόγους λαμβάνοντας υπόψη τα ακόλουθα:

.....
 (β) στις περιπτώσεις υποψηφίων οι οποίοι περιέχονται στον κατάλογο ο οποίος καταρτίζεται σύμφωνα με το εδάφιο (4) τις μονάδες που έχει κάθε υποψήφιος στον κατάλογο τις οποίες η Επιτροπή μπορεί να αυξήσει μέχρι 5, με αιτιολογημένη απόφασή της η οποία θα στηρίζεται στην εντύπωση που αποκόμισε από τις προσωπικές συνεντεύξεις και στο περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των Φακέλων των Υπηρεσιακών Εκθέσεων.”

Το πιο πάνω άρθρο 35B (10) (β) έχει ερμηνευθεί από δυο αποφάσεις της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Βλ. *Πιπερίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1995) 3 Α.Α.Δ. 134 και *Κυριακίδης κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1995) 3 Α.Α.Δ. 298). Στην *Πιπερίδης* (πιο πάνω) το λεκτικό του πρακτικού της Επιτροπής με το οποίο είχαν αυξηθεί οι μονάδες των υποψηφίων ήταν πανομοιότυπο με το σχετικό πρακτικό της Επιτροπής στην παρούσα υπόθεση. Η προσέγγιση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου ήταν ως πιο κάτω:

“Ο Νόμος καθορίζει του παράγοντες βάσει των οποίων είναι επιτρεπτό να παραχωρηθούν πρόσθετες μονάδες. Αυτοί είναι η εντύπωση που απεκόμισε η ΕΕΥ από τις προσωπικές συνεντεύξεις, και το περιεχόμενο των Προσωπικών Φακέλων και των Φακέλων των Υπηρεσιακών Εκθέσεων. Η απόφαση της ΕΕΥ περιορίζεται στην αναγραφή, που εν προκειμένω απολήγει

να είναι αχρείαστη επανάληψη, των παραγόντων που ήδη καθορίζει ο Νόμος. Αυτό δεν είναι αιτιολογία. Παραμένει εντελώς άγνωστος ο συλλογισμός. Δεν γνωρίζουμε ποιες μονάδες δόθηκαν με αναφορά στη συνέντευξη και ποιες με αναφορά στους Φακέλους και στις Εκθέσεις και γιατί. Επισημαίνουμε εδώ πως η απόφαση περιέχει διαφοροποιήσεις ακόμα και σε εκατοστά της μονάδας. Η ΕΕΥ αναφέρει πως έλαβε υπόψη και τους Φακέλους και τις Εκθέσεις αλλά δεν γνωρίζουμε τί από τις Εκθέσεις και τι από τους Φακέλους διαδραμάτισε τον ένα ή τον άλλο ρόλο. Όπως έχουν τα πράγματα ο δικαστικός έλεγχος είναι εντελώς αδύνατος. Όσα αναφέρονται στην απόφαση θα μπορούσαν να ταιριάζουν σε κάθε υπόθεση, όπως άλλωστε καταφαίνεται και από το γεγονός ότι συνιστούν την ενιαία βάση για την προσθήκη που ακολούθησε ως προς τον κάθε ένα από τους υποψηφίους.”

Η ίδια προσέγγιση υιοθετήθηκε και στην υπόθεση **Κυριακίδη** (πιο πάνω).

Ο ευπαίδευτος συνήγορος της Επιτροπής ήταν ενήμερος της πιο πάνω προσέγγισης της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου. Δεν αμφισβήτησε με οποιοδήποτε τρόπο την ορθότητά της ή την εφαρμογή της στην παρούσα υπόθεση. Υποστήριξε, ωστόσο, ότι οι αιτητές δεν μπορούν να επικαλεστούν τον πιο πάνω λόγο ακυρώσεως επειδή “αυτός δεν αναφέρεται ειδικά στο δικόγραφο, στην αίτηση ακυρώσεως”.

Ένας από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει με την αίτησή της η αιτήτρια Μυτηλιναίου - Προσφυγή 869/92 - είναι ότι η “απόφαση πάσχει νομικά επειδή στερείται αιτιολογίας και/ή είναι αποτέλεσμα αντιφατικής ενέργειας των καθ’ ων η αίτηση.

Ο δε αιτητής Γιαννακού - Προσφυγή 873/92 - ισχυρίζεται ότι η “απόφαση των καθ’ ων η αίτηση είναι αντίθετη προς το νόμο και/ή είναι παράνομη και/ή αναιτιολόγητη και/ή αδικαιολόγητη και/ή στερείται επαρκούς αιτιολογίας”.

Οι ευπαίδευτοι συνήγοροι των αιτητών υποστήριξαν ότι ο πιο πάνω λόγος ακυρώσεως καλύπτει και τον επίμαχο λόγο ακυρώσεως - παράλειψη της Επιτροπής να αιτιολογήσει την απόφασή της “να δοθούν πρόσθετες μονάδες στους υποψηφίους”.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι γραπτές αγορεύσεις των αιτητών είχαν καταχωρηθεί πριν την έκδοση των αποφάσεων στις υποθέσεις

Πιπερίδη και Κυριακίδη (πιο πάνω). Με τις γραπτές εκείνες αγορεύσεις είχε εγερθεί με τρόπο σαφή το ζήτημα της έλλειψης αιτιολογίας της απόφασης για αύξηση των μονάδων.

Ο ευπαίδευτος συνήγορος της Επιτροπής δεν είχε εγείρει θέμα 5
μη αναφοράς του σχετικού λόγου ακυρώσεως στο δικόγραφο.

Πράγματι σύμφωνα με τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου “μόνο λόγοι δημόσιας τάξης που άπτονται του θεμελίου της δικαιοδοσίας μπορεί να εγερθούν αυτεπάγγελα από το δικαστήριο και να αποτελέσουν λόγους ακύρωσης” (*Δημοκρατία v. Κουκουρή κ.ά.* (1993) 3 Α.Α.Δ. 598, 607). 10

Την “έλλειψη της απαιτούμενης αιτιολογίας το δικαστήριο δεν εξετάζει αυτεπαγγέλτως αλλά μόνο ύστερα από επίκληση του αιτούντος” (Δαγτόγλου, *Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο*, 1994, παρα. 589) 15

Το Ελληνικό Συμβούλιο της Επικρατείας έχει υιοθετήσει μια κάπως πιο φιλελεύθερη άποψη. Στην θεμελιακή υπόθεση 2607/60, η οποία περιέχει την συσσωρευθείσα επί τριάντα και πλέον έτη εμπειρία του επί των αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενων λόγων ακυρώσεως έθεσε το θέμα ως εξής: “Οι λόγοι ακυρότητας που εξετάζονται εξ επαγγέλματος είναι εκείνοι που ανάγονται στη δημόσια τάξη, οι προκύπτοντες αμέσως εκ της προσβαλλομένης αποφάσεως ή εκ των στοιχείων του φακέλου, ή οι γνωστοί στο Δικαστήριο από προηγηθείσα δίκη. Ο προβληθείς στο ακροατήριο λόγος - περιεχόμενης συνθέσεως του εκδίδοντος την προσβαλλόμενη απόφαση οργάνου - δεν μπορούσε να συμπεριληφθεί σε μια των ανωτέρω περιπτώσεων διότι ούτε ευθέως εκ της αποφάσεως προέκυπτε, ούτε εκ των στοιχείων του φακέλου μπορούσε να συναχθεί, αλλ’ αντιθέτως μόνον με έρευνα του πραγματικού, ειδικώς διεξαγομένη, θα μπορούσε να διαπιστωθεί”. 20
25
30

Σύμφωνα με τον Ιωάννη Σαρμά στο βιβλίο του “*Η Συνταγματική και Διοικητική Νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας*”, Β Έκδοση, 1994, σελ. 449, “το ανααιτιολόγητο της προσβαλλομένης πράξεως μπορεί επίσης να εξετασθεί αυτεπαγγέλτως εάν τούτο προκύπτει εκ των στοιχείων του φακέλου (ΣτΕ 317/1943, 11/1943, 1829/1965)”. Και ο ευπαίδευτος συγγραφέας καταλήγει ως εξής: 35
40
“Κατά κανόνα, πάντως, σε σπάνιες μόνο περιπτώσεις, θα κάνει χρήση ο ακυρωτικός δικαστής της ευχέρειας αυτής και θα ερευνήσει χωρίς να υπάρχει σχετικός προσβαλλόμενος λόγος, την ύπαρξη της αιτιολογίας. Ελάχιστα νομολογιακά προηγούμενα αυτεπάγγ-

γελτου ελέγχου της αιτιολογίας απαντώνται (βλ. και contra ΣτΕ 1756/1953) είναι δε σαφές ότι η ευχέρεια αυτή έχει υπό της συγχρόνου νομολογίας εγκαταληφθεί”.

- 5 Στην κρινόμενη υπόθεση δεν αντιμετωπίζουμε περίπτωση παντελούς απουσίας οποιασδήποτε αναφοράς στην έλλειψη αιτιολογίας. Αν ήταν τέτοια η περίπτωση τότε σύμφωνα με την πιο πάνω νομολογία δεν θα ήταν δυνατό να προβληθεί επιχειρηματολογία για έλλειψη αιτιολογίας. Ωστόσο, όπως έχει ήδη αναφερθεί, και οι 10 δυο αιτητές με το σχετικό δικόγραφο τους έχουν επικαλεσθεί την έλλειψη αιτιολογίας σαν ένα από τους λόγους ακυρώσεως.

- 15 Στη συνέχεια θα εξετάσω κατά πόσο ο λόγος ακυρώσεως για έλλειψη αιτιολογίας, όπως έχει προβληθεί πιο πάνω, καλύπτει και την απουσία αιτιολογίας της απόφασης για αύξηση των μονάδων. Παρόμοια ένσταση είχε αντιμετωπισθεί από τον Δικαστή Κωνσταντινίδη στην *Σπύρου ν. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 2549, η προσέγγιση του οποίου έχει ως πιο κάτω:

- 20 “Στους νομικούς λόγους της Προσφυγής 571/94 περιλαμβάνεται και ισχυρισμός για αναιτιολόγητο παραγκωνισμό της αιτήτριας και για παράβαση του καθήκοντος της ΕΕΥ να δώσει ‘την απαραίτητη κατά ρητή πρόνοια του Νόμου αιτιολογία’. Ομοίως, στην προσφυγή 595/94, μεταξύ άλλων, προβάλλεται 25 ως νομικός λόγος η παράλειψη αιτιολόγησης της προσβαλλόμενης απόφασης, η κακή χρήση διακριτικής εξουσίας και η παράβαση τύπου.

- 30 Η παροχή πρόσθετων μονάδων συνιστά την πεμπτούσια της διακριτικής εξουσίας που ο Νόμος παρέχει στην ΕΕΥ. Η ρητή αιτιολόγησή της συνιστά ουσιώδη τύπο της και η άσκηση αυτής της εξουσίας είναι κατ’ ευθείαν συνυφασμένη με την επιλογή των καταλληλοτέρων την οποία και προδιαγράφει όταν, όπως εδώ, η σειρά στον τελικό κατάλογο είναι δυνατό να ανατραπεί 35 ανάλογα με τον αριθμό των πρόσθετων μονάδων που θα δοθούν στον καθένα από τους υποψηφίους. Οι νομικοί λόγοι που προτάθηκαν δεν αναφέρονται ονομαστικά στην αιτιολογία της απόφασης για παροχή πρόσθετων μονάδων αλλά, στο πλαίσιο του μηχανισμού προαγωγών και των εξουσιών και καθηκόντων της ΕΕΥ όπως τα προβλέπει ο Νόμος, εύλογα παραπέμπουν σ’ αυτή και κρίνω ότι εγείρουν το θέμα επαρκώς.”

- 40 Η πιο πάνω προσέγγιση με βρίσκει σύμφωνο και την υιοθετώ. Κρίνω πως ο λόγος ακυρώσεως που σχετίζεται με την έλλειψη αι-

τιολογίας εύλογα παραπέμπει και στην έλλειψη αιτιολογίας της απόφασης για αύξηση των μονάδων. Ακολουθεί πως η σχετική ένσταση του ευπαίδευτου συνήγορου των καθ' ων η αίτηση δεν μπορεί να πετύχει.

5

Η ουσία της υπόθεσης έχει επιλυθεί στις υποθέσεις **Πιπερίδης** και **Κυριακίδης** (πιο πάνω). Συμφωνώ με τον λόγο (ratio) των αποφάσεων εκείνων και τον υιοθετώ. Ακολουθεί πως η επίδικη απόφαση πάσχει λόγω έλλειψης αιτιολογίας του μέρους της που σχετίζεται με την παροχή πρόσθετων μονάδων και πρέπει να ακυρωθεί.

10

Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

*Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται
χωρίς έξοδα.*